

Ročník 1982

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 27

Vydána dne 22. listopadu 1982

Cena

OBSAH:

131. Zákon, kterým se mění a doplňuje občanský zákoník a upravují některé další majetkové vztahy
132. Zákon, kterým se mění a doplňuje zákon o rodině
133. Zákon, kterým se mění a doplňuje občanský soudní řád
134. Zákon, kterým se mění a doplňuje zákon o státním notářství a o řízení před státním notářstvem (notářský řád)
135. Zákon o břešení a evidenci pobytu občanů
136. Vyhláška, kterou se provádí zákon o státním zkušebnictví
Oznámení o vydání obecně závazných právních předpisů

131

ZÁKON

ze dne 9. listopadu 1982,

kterým se mění a doplňuje občanský zákoník a upravují některé další majetkové vztahy

Federální shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

2. Za § 40 se vkládá § 40a, který zní:

„§ 40a

Čl. I

Občanský zákoník č. 40/1964 Sb., ve znění zákona č. 58/1969 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. § 27 se doplňuje odstavcem 3, který zní:

„3) Nemůže-li být opatrovníkem ustanoven příbuzný občan ani jiná osoba, která splňuje podmínky pro ustanovení opatrovníkem, ustanoví soud opatrovníkem národní výbor, popřípadě jeho zástupce, jestliže je oprávněno vystupovat svým jménem (§ 19).“.

1. [de-li o důvod neplatnosti právního úkonu podle ustanovení § 138 odst. 1, § 140, § 145 odst. 1, § 173 odst. 1, § 211 odst. 1, § 229, § 399 odst. 2 věty druhé a § 479, považuje se právní úkon za platný, pokud se ten, kdo je takovým úkonem dotčen, neplatností právního úkonu nedovolá. Totéž platí, nebyl-li právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje dohoda účastníků (§ 40 odst. 1).]

2. [de-li o právní úkon, o jehož registraci rozhodlo státní notářství, může být jeho neplatnost z důvodů uvedených v odstavci 1 určena jen rozhodnutím soudu.“.

3. § 44 zní:

„§ 44

Smlouva je uzavřena, jakmile se účastníci shodnou na jejím obsahu.“

4. § 47 zní:

„§ 47

(1) Jestliže zákon stanoví, že ke smlouvě je třeba rozhodnutí příslušného orgánu, je smlouva účinná tímto rozhodnutím. Je-li rozhodnutí záporné, smlouva se ruší.

(2) Jestliže zákon stanoví, že ke smlouvě je třeba její registrace státním notářstvím, je smlouva účinná registrací. Je-li rozhodnutí záporné, smlouva se ruší.

(3) Nedošlo-li na návrh podaný do tří let od uzavření smlouvy k rozhodnutí příslušného orgánu nebo k registraci, platí, že účastníci od smlouvy odstoupili.“

5. V § 100 odst. 2 se na konci připojuje tato věta:

„Nepromlčuje se také právo na uzavření dohody o osobním užívání pozemku podle § 135a odst. 2.“

6. § 105 zní:

„§ 105

Je-li o právo oprávněného dědice na vydání dědictví (§ 485), počne běžet promlčecí doba od právní moci rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno nabytí dědictví, schválena dohoda dědiců o vypořádání dědictví nebo provedeno vypořádání mezi dědici státním notářstvím.“

7. V § 106 odst. 1 se slovo „rok“ nahrazuje slovy „dva roky“.

8. V § 107 v odstavci 1 se slovo „rok“ nahrazuje slovy „dva roky“, připojuje se odstavec 3, který zní:

„3. Jsou-li účastníci neplatné nebo zrušené smlouvy povinni vzájemně si vrátit vše, co podle ní dostali, přihlídně soud k námitce promlčení jen tehdy, jestliže by 1. druhý účastník mohl promlčení namítnout.“

9. V § 109 se na konci připojuje tato věta:

„Právo odpovídající věcnému břemenu se promlčí, není-li po dobu deseti let vykonáváno.“

10. § 122 odst. 3 zní:

„(3) Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbliže následující pracovní den.“

11. Za § 130 se vkládá § 130a, který zní:

„§ 130a

(1) Vlastník věci se musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného anebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv. Proto zejména nesmí ohrozit sousedovu stavbu nebo

pozemek úpravami pozemku nebo úpravami stavby na něm zřízené, aniž provedl dostatečné opatření na upevnění stavby nebo pozemku, nesmí nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plynem, parami, pachy, pevnými a tekutými odpady, stíněním, nesmí nechat chovaná zvířata vnikat na sousedící pozemek a nešetrně, popřípadě v nevhodné roční době odstranit ze své půdy kořeny stromu nebo odstranit větve stromu přesahující na jeho pozemek.

(2) Jestliže je to potřebné a nebrání-li to účelnému využívání sousedících pozemků a staveb, může soud po zjištění stanoviska příslušného národního výboru, který je stavebním úřadem, rozhodnout, že vlastník pozemku je povinen pozemek oplotit. Ustanovení § 66 až 70 stavebního zákona tím nejsou dotčena.

(3) Vlastníci sousedících pozemků jsou povinni umožnit vstup na své pozemky, pokud to nezbytně vyžaduje údržba a obhospodařování sousedících pozemků a staveb. Došlo-li tím ke škodě na pozemku, je ten, kdo škodu způsobil, povinen ji nahradit; této odpovědnosti se nemůže zprostit.“

12. Za § 132 se vkládá § 132a, který spolu s nadpisem zní:

„Ochrana držby

§ 132a

(1) Kdo s věcí nakládá jako se svou a je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že mu věc patří, má — pokud není stanoveno jinak — obdobná práva na ochranu, jaká má vlastník věci.

(2) To platí obdobně i o tom, kdo vykonává právo odpovídající věcnému břemenu pro sebe a je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že má k věci právo.

(3) Ten, kdo při výkonu práv podle odstavců 1 a 2 účelně vynaložil na věc náklad, má právo na jeho náhradu v rozsahu odpovídajícím zhodnocení věci ku dni jejího vrácení; náhrada běžných údržbových nákladů mu nenáleží.“

13. § 134 odst. 2 zní:

„(2) Převádí-li se nemovitá věc na základě smlouvy, nabývá se vlastnictví účinností smlouvy; k její účinnosti je třeba registrace státním notářstvím, nedělejí o převod do socialistického vlastnictví.“

14. Za § 135 se vkládá § 135a, který spolu s nadpisem zní:

„Vydržení

§ 135a

(1) Vlastníkem věci, která může být předmětem osobního vlastnictví, se stane občan, který má nepřetržitě v držbě (§ 132a odst. 1) movitou věc po dobu tří let a nemovitou věc po dobu deseti let. Obdobně, pokud není stanoveno jinak, nabude občan i právo odpovídající věcnému břemenu (§ 132a odst. 2).

(2) Jde-li o pozemek nebo jeho část, který má občan nepřetržitě v držbě (§ 132a odst. 1) po dobu deseti let a k němuž by jinak mohlo být zřízeno právo osobního užívání (§ 199 odst. 1), nabývá vlastnictví k pozemku nebo jeho částí stát; občan nabyvá právo, aby s ním byla uzavřena dohoda o osobním užívání pozemku v rozsahu uvedeném v § 200. Je-li výměra pozemku větší než nejvyšší přípustná výměra podle § 200 a lze-li podle územního plánu nebo územního rozhodnutí přenechat k osobnímu užívání více částí tohoto pozemku, má občan právo vybrat si jen jednu z těchto částí, k níž se pak jako k samostatnému pozemku dohodou zřídí právo osobního užívání.

(3) Takto však nelze nabýt věc z majetku v socialistickém vlastnictví nebo věc, ke které má socialistická organizace právo užívání podle zvláštních předpisů.*) Takto nelze nabýt ani právo k pozemku, který je v socialistickém vlastnictví nebo ke kterému má socialistická organizace právo užívání podle zvláštních předpisů.*)

(4) Do doby podle odstavců 1 a 2 může si občan započítat dobu, po kterou jeho právní předchůdce měl věc nepřetržitě v držbě, anebo nepřetržitě vykonával právo odpovídající věcnému břemenu.

(5) Na běh dob podle odstavců 1 a 2 použije se přiměřeně ustanovení o promlčení.“

15. Za § 135 se dále vkládají § 135b a § 135c, které spolu s nadpisem zní:

„Věcná břemena

§ 135b

(1) Věcná břemena omezují vlastníka nemovité věci a toho, komu náleží právo osobního užívání pozemku, ve prospěch někoho jiného tak, že jsou povinni něco trpět, něco konat nebo něčeho se zdržet. Práva odpovídající věcným břemenům jsou spojena buď s vlastnictvím určité nemovitosti, nebo s osobním užíváním určitého pozemku anebo náleží určité osobě.

(2) Pokud se účastníci nedohodli jinak, je ten, kdo je na základě práva odpovídajícího věcnému břemenu oprávněn užívat cizí věc, povinen nést přiměřené náklady na její zachování a opravy; užívá-li však věc i její vlastník nebo ten, komu náleží právo osobního užívání pozemku, je povinen tyto náklady nést podle míry spoluužívání.

§ 135c

(1) Věcná břemena vznikají ze zákona, rozhodnutím oprávněného orgánu, písemnou smlouvou a na základě závětí; právo odpovídající věcnému bře-

menu lze nabýt také výkonem práva (§ 135a). K účinnosti smlouvy, z níž se nabývají práva odpovídající věcným břemenům, je třeba její registrace státním notářstvím.

(2) Smlouvou může zřídít věcné břemeno vlastník nemovitosti, ten, komu náleží právo osobního užívání pozemku a socialistická organizace, která má právo užívání podle zvláštních předpisů.*) Ten, komu náleží právo osobního užívání pozemku, může věcné břemeno zřídít jen se souhlasem vlastníka pozemku.

(3) Věcná břemena přecházejí s vlastnictvím věci nebo s právem osobního užívání pozemku na nabyvatele.

(4) Věcná břemena zanikají ze zákona, rozhodnutím oprávněného orgánu nebo písemnou smlouvou. K účinnosti smlouvy, z níž zanikají práva odpovídající věcným břemenům, je třeba její registrace státním notářstvím.

(5) Věcné břemeno zanikne, nastanou-li takové trvalé změny, že věc již nemůže sloužit potřebám oprávněné osoby nebo prospěšnějšímu užívání její nemovitosti, popřípadě pozemku, k němuž bylo zřízeno právo osobního užívání; přechodnou nemožností výkonu práva věcné břemeno nezaniká.

(6) Vznikne-li změnou poměrů hrubý nepoměr mezi věcným břemenem a výhodou oprávněného, může soud rozhodnout, že se věcné břemeno za přiměřenou náhradu omezuje nebo zrušuje. Jestliže pro změnu poměrů nelze spravedlivě trvat na věcném plnění, může soud rozhodnout, aby bylo namísto věcného plnění poskytováno plnění peněžité.

(7) Jestliže právo odpovídající věcnému břemenu náleží určité osobě, věcné břemeno zanikne nejpozději její smrtí.“

16. § 140 zní:

„§ 140

Spoluvlastník může svůj podíl bez souhlasu ostatních spoluvlastníků převést jen na spoluvlastníka, jeho manžela, na svého manžela, na své potomky anebo zároveň na své potomky a jejich manžele; jinak je třeba k převodu podílu souhlasu všech spoluvlastníků. Ustanovení § 143 tím není dotčeno.“

17. V § 142 se dosavadní jeho znění označuje jako odstavec 1 a připojují se odstavce 2 a 3, které zní:

„(2) Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud nezruší a nevypořádá spoluvlastnictví příkazáním věci za náhradu nebo prodejem věci a rozdělením výměřku.

*. Vládní nařízení č. 47/1955 Sb., o opatřeních v oboru hospodářsko-technických úprav pozemků.
Zákon č. 122/1975 Sb., o zemědělském družstevnictví.
Zákon č. 123/1975 Sb., o užívání půdy a jiného zemědělského majetku k zastavení výroby.
Zákon č. 91/1977 Sb., o lesích.

(3) Při zrušení a vypořádání spoluvlastnictví rozdělením věci může soud zříditi věcné břemeno k nově vzniklé nemovitosti ve prospěch vlastníka jiné nově vzniklé nemovitosti. Zrušení a vypořádání spoluvlastnictví nemůže být na újmu osobám, kterým přísluší práva na nemovitosti váznoucí.

18. § 149 se doplňuje odstavcem 4. který zní:

„(4) Nedošlo-li do tří let od zániku bezpodílového spoluvlastnictví manželů k jeho vypořádání dohodou nebo nebylo-li bezpodílové spoluvlastnictví manželů na návrh podaný do tří let od jeho zániku vypořádáno rozhodnutím soudu, platí ohledně movitých věcí, že se manželé vypořádali podle stavu, v jakém každý z nich věci z bezpodílového spoluvlastnictví pro potřebu svou, své rodiny a domácnosti vylučně jako vlastník užívá. O ostatních movitých věcech a o nemovitých věcech platí, že jsou v podílovém spoluvlastnictví a že podíly obou spoluvlastníků jsou stejné. Totéž platí přiměřeně o ostatních majetkových právech, manželům společných.“

19. V § 174 se jeho dosavadní znění označuje jako odstavec 1 a připojuje se odstavec 2. který zní:

„(2) Soud může v případech zvláštního zřetele hodných na návrh společného uživatele zrušit právo společného užívání bytu, vznikne-li takový stav, který brání jeho společnému užívání; zároveň určí, který z uživatelů, nebo kteří z nich budou byt dále užívat. Společný uživatel není povinen se z bytu vysťahovat, pokud mu nebude přidělen přiměřený náhradní byt; má-li se z bytu vysťahovat sám, stačí poskytnout náhradní ubytování.“

20. V § 196 odst. 1 věta druhá zní:

„Jde-li o místnosti stavebních družstev, přiděluje tyto místnosti členům orgánů družstva.“

21. § 198 odst. 2 zní:

„(2) Právo osobního užívání se zřizuje za úhradu; bezplatně se zřizuje jen na podkladě ustanovení § 135a odst. 2. anebo stanoví-li to zvláštní předpis.“

22. Za § 203 se vkládá § 203a. který zní:

§ 203a

Ustanovení § 130a platí i pro práva a povinnosti uživatele a k jeho ochraně.“

23. V § 205 odst. 2 věta první se za slova „Na podkladě přidělení pozemku do osobního užívání“ vkládají slova „anebo na základě toho, že občanovi vzniklo právo na uzavření dohody o osobním užívání podle ustanovení § 135a odst. 2“.

24. V § 212 se jeho dosavadní znění označuje jako odstavec 1 a připojuje se odstavec 2. který zní:

„(2) Soud může v případech zvláštního zřetele hodných na návrh některého společného uživatele zrušit právo společného užívání pozemku, vznikne-li

takový stav, který brání jeho společnému užívání; zároveň určí, který z uživatelů, nebo kteří z nich budou pozemek dále užívat.“

25. § 221 zní:

§ 221

(1) Zřídí-li na pozemku stavbu občan, který není oprávněn pozemek užívat nebo který je oprávněn ho užívat k jinému účelu, soud na návrh národního výboru nebo organizace, které mají pozemek ve správě, nebo organizace, která je vlastníkem pozemku (§ 205 odst. 2), anebo na návrh toho, kdo má k pozemku zřízeno právo osobního užívání, přikáže stavbu za náhradu navrhovateli, ledaže by tomu bránily důvody zvláštního zřetele hodné, zejména že stavebník byl v dobré víře, že stavbu zřizuje oprávněně. Jestliže to je v zájmu společnosti, soud může též po zjištění stanoviska příslušného národního výboru, který je stavebním úřadem, rozhodnout, že stavebník je povinen stavbu na svůj náklad odstranit.

(2) Brání-li důvody zvláštního zřetele hodné rozhodnout podle odstavce 1, soud na návrh vlastníka stavby upraví vztahy ohledně pozemku, na němž je stavba zřízena, zejména zruší právo osobního užívání k tomuto pozemku anebo zřídí bezplatně nebo za náhradu věcné břemeno, které je hospodářsky nezbytné k výkonu vlastnického práva ke stavbě.

(3) Převzal-li stavebník na sebe povinnost, že nepřevěde svou nemovitost bez souhlasu věřitele na jiného (§ 36), lze náhradu podle odstavce 1 vyplatit jen za souhlasu věřitele; jinak se složí do notářské úschovy.“

26. V § 230 se jeho dosavadní znění označuje jako odstavec 1 a připojují se odstavce 2, 3 a 4, které zní:

(2) Došlo-li však v době od uzavření smlouvy do jejího splnění na základě rozhodnutí vlády Československé socialistické republiky ke změně cenového předpisu, podle něhož byla cena dohodnuta, je organizace povinna občana na to neprodleně písemně upozornit a sdělit mu novou cenu.

(3) Občan je oprávněn po sdělení nové ceny od smlouvy odstoupit; neodstoupí-li bez zbytečného odkladu od smlouvy, je povinen zaplatit organizaci novou cenu, ledaže ke zvýšení ceny došlo po překročení dohodnuté doby provedení služby.

(4) Odstoupí-li občan od smlouvy, je povinen zaplatit organizaci částku připadající na vykonanou práci a vzniklé náklady podle původně dohodnuté ceny, jen pokud měl z částečného plnění smlouvy majetkový prospěch.“

27. V § 249 se na konci připojuje tato věta: „Má-li se věc koupěná od obchodní organizace uvést do provozu organizací k tomu určenou, začne záruční doba běžet až ode dne provedení této další služby, pokud ji občan objednal nejpoz-

ději do tří týdnů od převzetí věci a řádně a včas poskytl k provedení služby potřebnou součinnost.“.

28. V § 250 vě.ě druhé vypouští se slovo „krajským“.

29. V § 253 vě.ě třetí vypouští se slovo „krajským“.

30. Za § 263 se vkládá § 263a, který zní:

„§ 263a

Zhotovuje-li organizace na zakázku stavbu občanovi, odpovídá za poškození nebo zničení jeho stavby až do převzetí zhotovené stavby, ledaže by ke škodě došlo i jinak.“.

31. V § 268 odst. 1 vě.ě druhé se slova „Krajský národní“ nahrazují slovem „Národní“.

32. V § 271

odstavec 1 zní:

„(1) Záruční doba je šest měsíců.“,
za odstavec 2 se připojuje nový odstavec 3, který zní:

„(3) U zhotovení stavby je záruční doba tři roky. Prováděcí předpis může stanovit, že u některých částí staveb může být záruční doba kratší, nejméně však osmnáct měsíců.“.

dosavadní odstavec 3 se označuje jako odstavec 4.

33. V § 277 vě.ě druhé se slova „Krajský národní“ nahrazují slovem „Národní“.

34. V § 281 odst. 1 vě.ě druhé se vypouští slovo „krajským“.

35. Za § 362 se vkládá § 362a, který spolu s nadpisem zní:

„Změna pojištění

§ 362a

Pojistné podmínky pro pojištění majetku a pro pojištění odpovědnosti za škodu týkajícího se pojištění majetku v bezpodílovém spoluvlastnictví manželů stanoví, za jakých předpokladů zaniká pojištění majetku nebo pojištění odpovědnosti za škodu, na koho přechází a na které věci se vztahuje, zaniklo-li bezpodílové spoluvlastnictví.“.

36. § 397 se doplňuje odstavcem 4, který zní:

„(4) Vláda České socialistické republiky a vláda Slovenské socialistické republiky může stanovit nařízením, ve kterých případech a za jakých podmínek lze přenechat nemovitost nebo její část k dočasnému užívání jen s předchozím souhlasem národního výboru.“.

37. V § 399 odst. 2 věta druhá zní:

„Může-li cenu takto určit, nesmí dohodnutá cena kupcené věci překročit cenu téhož nebo srovnatelného druhu nové věci, za níž se věc prodává v době uzavření smlouvy; v ostatních případech nesmí dohodnutá cena podstatně překročit obvyklou cenu, odpovídající povaze věci.“.

38. § 405 zní:

„§ 405

Podmínky nákupu zemědělských a lesních výrobků mohou upravit zvláštní předpisy.“.

39. § 438 zní:

„§ 438

(1) Způsobí-li škodu více občanů nebo organizací nebo občan spolu s organizací, odpovídají za ni společně a nerozdílně.

(2) V odůvodněných případech může soud rozhodnout, že ti, kteří škodu způsobili, odpovídají za ni podle své účasti na způsobení škody.“.

40. V § 447

odstavec 2 zní:

„(2) Náhrada za ztrátu na výdělků spolu s výdělkem poškozeného a s případným invalidním důchodem nebo částečným invalidním důchodem nesmí přesahovat částku stanovenou předpisy pracovního práva pro náhradu škody při pracovních úrazech a nemocech z povolání. Toto omezení neplatí, byla-li škoda způsobena úmyslně; z důvodů zvláštního zřetele hodných může soud určit vyšší částku náhrady též tehdy, byla-li škoda způsobena hrubou nedbalostí.“.

připojuje se odstavec 3, který zní:

„(3) Vláda Československé socialistické republiky může vzhledem ke změnám, které nastaly ve vývoji mzdové úrovně, upravit nařízením podmínky, výši a způsob náhrady za ztrátu na výdělek po skončení pracovní neschopnosti nebo při invaliditě.“.

41. Za § 447 se vkládá § 447a, který zní:

„§ 447a

Náhrada za ztrátu na důchodu náleží v částce, která činí rozdíl mezi výší důchodu, na který poškozenému vznikl nárok, a výší důchodu, na který by mu vznikl nárok, kdyby nedošlo ke snížení jeho výdělků následkem škody na zdraví.“.

42. V § 448

odstavci 1 se vypouští třetí věta,

odstavec 2 zní:

„(2) Při výpočtu náhrady se vychází z průměrného výdělků zeměděle; náhrada nákladů na výživu všech pozůstalých nesmí však přesáhnout částku, do které by náležela zemědělu náhrada za ztrátu na výdělek podle ustanovení § 447 odst. 2.“.

43. Za § 453 se vkládá § 453a, který zní:

„§ 453a

(1) Dopustí-li se účastník zánikového prodávání jednání, jehož se ovšem zbavil možnosti

vě: obvyklým způsobem užívat, připadá vě: do vlastnictví státu, pokud je v rozporu se zájmem společnosti, aby vlastník s vě: dále nakládal. Obdobně přecházejí na stát i jiná majetková práva občana, s výjimkou práva dědického, práva z odpovědnosti za škodu na zdraví nebo jiného práva omezeného jen na jeho osobu. Státu však nepřipadá ten majetek, jehož je nezbytně třeba k uspokojení životních potřeb osob, o jejichž výživu nebo výchovu je vlastník vě: i. nebo ten, jemuž svědčí majetkové právo, povinen pečovat, a dále majetek, který jiný nabyl od vlastníka v dobré víře.

(2) Případným majetku státu zaniká bezpodílové spoluvlastnictví manželů.“

44. § 157 odst. 2 a 3 zní:

„(2) Je-li právní úkon neplatný proto, že svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičií zájmům společnosti (§ 39), může soud na návrh prokurátora vyslovit, že plnění přijaté tím, kdo takto vědomě porušil zákon, připadá zcela nebo zčásti státu; současně soud uloží vydat případně plnění státu. Povinnost podle odstavce 1 tím není dotčena.

(3) Při rozhodování o rozsahu případného plnění státu přihlíží soud zejména k společenskému dosahu neplatného právního úkonu, k okolnostem, za kterých byl právní úkon učiněn, jakož i k osobním a majetkovým poměrům účastníků.“

45. Za § 469 se vkládá § 469a, který spolu s nadpisem zní:

„Vydělení

§ 469a

Zůstavitel může vydělit potomka, protože v rozporu s pravidly socialistického soužití neposkytl zůstavitelovi potřebnou pomoc v nemoci, ve stáří nebo v jiných závažných případech. O náležitostech listiny o vydělení a o jejím zrušení platí obdobně ustanovení § 476 a 480; v listině však musí být uveden důvod vydělení.“

46. V § 479 se na konci tečka nahrazuje čárkou a připojují se tato slova: „nedošlo-li k vydělení uvedených potomků.“

47. V § 482 odstavci 2 se na konci vypouští slova: „a potvrdí podle ní nabytí dědictví“.

48. § 484 odst. 1 zní:

„(1) Vypořádání se provede podle dědických podílů. Při dělení ze zákona se dědici na jeho podíl započte to, co za života zůstavitele od něho bezplatně obdržel, pokud nejde o obvyklá darování; jde-li o dědice uvedeného v ustanovení § 473 odst. 2. započte se kromě toho i to, co od zůstavitele bezplatně obdržel dědicův předek. Při dělení ze závěti je třeba toto započtení provést, jestliže

k němu dal zůstavitel příkaz anebo jestliže by jinak obdarovaný čelil byl proti dědici uvedenému v ustanovení § 479 neodůvodněně zvýhodnění.“

49. V § 489 se jeho dosavadní znění označuje jako odstavec 1 a připojuje se odstavec 2, který zní:

„(2) Na neoprávněnou stavbu na pozemku v individuálním vlastnictví použije se přiměřeně ustanovení § 221.“

50. Za § 489 se vkládá § 489a, který zní:

„§ 489a

(1) Na základě povolení vydaného příslušným orgánem podle zvláštních předpisů může občan za účelem uspokojování hmotných a kulturních potřeb ostatních občanů poskytovat za úplaty občanům, popřípadě organizacím vě: ná plnění a výkony. Ustanovení tohoto zákona platí i na právní vztahy takto vzniklé. Ustanovení části čtvrté se však použijí jen přiměřeně; zejména se použijí § 226 až 231, § 232 odst. 1, § 233, 234, § 235 odst. 1 a 3, § 236 až 239, § 243 odst. 2, § 244 až 247, § 248 odst. 1 a 3, § 249 až 252, § 253 věta první, § 254, 255, 263, § 265 až 267, § 268 odst. 1 věta první, § 270, § 271 odst. 1 a 3, § 272, § 273 odst. 1 věta první a odst. 2, § 274, 276, § 277 věta první, § 278, 279, § 280 odst. 1 a 3 a § 281 odst. 1 věta první a třetí a odst. 2.

(2) Vláda České socialistické republiky a vláda Slovenské socialistické republiky stanoví nařízením podrobnější úpravu.“

51. V § 490 odst. 2 věta druhá a třetí zní:

„Pokud by nezastavěné stavební pozemky vzhledem k svému určení a výměře mohly být předmětem práva osobního užívání (§§ 199, 200), mohou je občané darovat svým manželům, jakož i příbuzným v řadě přímé a sourozencům, případně zároveň s nimi i jejich manželům. K smlouvě o převodu budovy, která je v soukromém vlastnictví, a k smlouvě o převodu nebo nájmu zemědělského (lesního) pozemku, je třeba souhlasu národního výboru, ledaže jde o převod do socialistického společenského vlastnictví.“

52. V § 495

odstavec 1 zní:

„(1) Zástavní práva mohou vznikat jen ze záklona; přecházejí s vlastnictvím vě: i na nabyvatele.“, odstavec 3 se vypouští.

53. § 506 zní:

„§ 506

Práva a povinnosti ze zástavních práv vzniklých před 1. dubnem 1964 se řídí ustanovením § 495, pokud nejsou upraveny zvláštními předpisy. To platí i o zástavních právech vzniklých ze smlouvy.“

54. Za § 507 se vkládá § 507a, který včetně nadpisu zní:

„§ 507a

**Přechodná ustanovení k úpravám účinným
od 1. dubna 1983**

(1) Pokud není uvedeno jinak, řídí se ustanovením tohoto zákona i právní vztahy vzniklé v době od 1. dubna 1964 do 1. dubna 1983.

(2) Na právní vztahy z bezpodílového spoluvlastnictví manželů, zaniklého v době od 1. dubna 1964 do 1. dubna 1983, užíje se ustanovení § 149 odst. 4, pokud k vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví nedošlo dohodou uzavřenou do tří let od 1. dubna 1983, nebo rozhodnutím soudu na návrh podaný do tří let od 1. dubna 1983.

(3) Do doby uvedené v ustanovení § 135a se započítá i doba, po kterou občan nebo jeho právní předchůdce měl věc nepřetržitě v držbě (§ 135a odst. 1) nebo nepřetržitě vykonával právo odpovídající věcnému břemenu (§ 135a odst. 2) před 1. dubnem 1983; tato doba však neskončí dříve než uplynutím jednoho roku od tohoto dne.

(4) Jde-li o právo dovolat se neplatnosti právního úkonu z důvodu uvedeného v ustanovení § 40a, k němuž došlo před 1. dubnem 1983, neskončí se promlčecí doba dříve, než uplynutím tří let od tohoto dne.

(5) Jde-li o právo na náhradu škody nebo o právo na vydání neoprávněně získaného majetkového prospěchu, platí dvouletá promlčecí doba počítaná ode dne, kdy počala běžet lhůta původní; tohoto ustanovení nelze použít, jde-li o právo, k němuž promlčecí doba uplynula podle dosavadních předpisů.

(6) Na práva a povinnosti z věcných břemen vzniklých před 1. dubnem 1964 vztahují se obdobně ustanovení § 135b a § 135c odst. 3 až 7.“

55. Za § 507a se vkládá § 507b, který zní:

„ 507b

Zvýšení základní částky, která nesmí být sražena povinnému z měsíční mzdy při výkonu roz-

hodnutí, a stanovení hranice, nad kterou je mzda postižitelná sražkami bez omezení, k nimž dojde počínaje 1. dubnem 1983, nedotýká se dohod o sražkách ze mzdy a jiných příjmů (§ 57) uzavřených před tímto dnem.“

56. § 508 zní:

„§ 508

(1) Podrobnější předpisy k provedení občanského zákoníku vydají příslušná ministerstva a ostatní ústřední orgány státní správy. Vláda České socialistické republiky a vláda Slovenské socialistické republiky může vydat podrobnější předpisy k provedení občanského zákoníku, jde-li o věci, které náleží do působnosti České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky.

(2) Vzorové stanovy stavebních družstev vydávají Český svaz bytových družstev a Slovenský svaz bytových družstev se schválením vlády příslušné republiky.“

Čl. II

Státní socialistické organizace mohou zředit cizím právnickým osobám se souhlasem federálního ministerstva financí a federálního ministerstva zahraničních věcí smlouvou právo trvalého užívání pozemku. Smlouva obsahuje zejména označení pozemku, k němuž se právo trvalého užívání zřizuje, účel, ke kterému se pozemek přenechává do trvalého užívání, způsob tohoto užívání, jakož i podmínky, za nichž právo trvalého užívání pozemku zaniká.

Čl. III

Předsednictvo Federálního shromáždění se zmocňuje, aby ve Sbírce zákonů vyhlásilo úplné znění občanského zákoníku, jak vyplývá z pozdějších předpisů.

Čl. IV

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. dubna 1983, s výjimkou ustanovení § 489a, které nabývá účinnosti již dnem 1. ledna 1983.

Husák v. r.

Indra v. r.

Štrougal v. r.

132

Z Á K O N

ze dne 10. listopadu 1982.

kterým se mění a doplňuje zákon o rodině

Federální shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

Čl. I

Zákon o rodině č. 94/1963 Sb. se mění a doplňuje takto:

1. V § 37 odst. 3 se tečka na konci nahrazuje čárkou a připojují se tato slova: „který bude dítě v řízení nebo při určitém právním úkonu zastupovat.“.

2. § 45 zní:

„§ 45

(1) Vyžaduje-li to zájem dítěte, může soud svěřit dítě do výchovy jiného občana než rodiče, jestliže občan poskytuje záruku jeho řádné výchovy. Přitom soud vymezí rozsah jeho práv a povinností k dítěti. Takto je možno dítě svěřit i do společné výchovy manželům. Rozvodem manželství tato společná výchova zaniká; jestliže zemře jeden z manželů, zůstává dítě ve výchově druhého manžela.

(2) Dítě se může svěřit do pěstounské péče; podmínky stanoví zvláštní předpis.

(3) Jestliže je výchova dítěte vážně ohrožena nebo vážně narušena a jiná výchovná opatření nevedla k napravení nebo jestliže z jiných závažných důvodů nemohou rodiče výchovu dítěte zabezpečit, může soud nařídit ústavní výchovu. Jestliže je to v zájmu nezletilého nutné, může soud nařídit ústavní výchovu i v případě, že jiná výchovná opatření nepředcházela. Z důležitých důvodů může soud prodloužit ústavní výchovu až na jeden rok po dosažení zletilosti.“.

3. V § 58 se za odstavec 1 vkládá nový odstavec 2, který zní:

„(2) Otcovství k dítěti narozenému v době mezi

sto osmdesátým dnem a třístým dnem od umělého oplodňování vykonaného se souhlasem manžela matky nelze popřít. Otcovství však lze popřít, jestliže by se ukázalo, že matka dítěte otěhotněla jinak.“,

dosavadní odstavec 2 se označuje jako odstavec 3.

4. V § 68 odst. 1 písm. a) se slova „jednoho roku“ nahrazují slovy „šesti měsíců“.

5. V § 74 odst. 2 se na konci připojují tyto věty: „Výjimečně může takto osvojit i osamělá osoba, jestliže jsou jinak předpoklady, že toto osvojení bude plnit svoje společenské poslání. V takovém případě soud též rozhodne, aby byl z matriky vypuštěn zápis o druhém rodiči dítěte.“.

6. V § 92 odst. 1 věť první se slovo „nutnou“ nahrazuje slovem „přiměřenou“.

7. § 93 se vypouští.

8. § 95 odst. 1 zní:

„(1) Otec dítěte, za kterého není matka dítěte provdána, je povinen matce přispívat přiměřeně na úhradu výživy po dobu jednoho roku, jakož i na úhradu nákladů spojených s těhotenstvím a slehnutím.“.

9. V § 100 věť druhé se slova „dvacátého pátého“ nahrazují slovy „dvacátého šestého“.

10. V § 103 se vypouštějí slova: „a v tomto rámci i výši ošetřovného“.

Čl. II

Předsednictvo Federálního shromáždění se zmocňuje, aby ve Sbírce zákonů vyhlásilo úplné znění zákona o rodině, jak vyplývá ze změn a doplnků provedených tímto zákonem.

Čl. III

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. dubna 1983.

Husák v. r.

Indra v. r.

Štrougal v. r.

133

Z Á K O N

ze dne 10. listopadu 1982,

kterým se mění a doplňuje občanský soudní řád

Federální shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

Čl. I

Občanský soudní řád č. 99/1963 Sb., ve znění zákona č. 36/1967 Sb., zákona č. 158/1969 Sb., zákona č. 49/1973 Sb. a zákona č. 20/1975 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. V § 35

se na konci odstavce 1 připojuje tato věta:

„Návrh na zahájení řízení může podat i v případě, kde by jinak muselo předcházet rozhodčí nebo smírčí řízení.“

dosavadní odstavec 3 se označuje jako odstavec 2, odstavec 3 zní:

„(3) Prokurátor vystupuje jako strážce socialistické zákonnosti v občanském soudním řízení, které bylo zahájeno k jeho návrhu nebo do kterého vstoupil podle odstavce 1, nebo které bylo zahájeno k jeho návrhu podle jiného zákonného ustanovení,¹⁾ ač není účastníkem právního vztahu, který je předmětem řízení.“

2. V § 36

odstavec 2 zní:

„(2) Senát jedná a rozhoduje

- a) ve věcech pracovních,
- b) ve věcech rodinných,
- c) ve věcech ochrany osobnosti podle ustanovení § 11 a násl. občanského zákoníku a o návrzích na opravu nepravdivých údajů podle ustanovení § 20 zákona č. 81/1966 Sb., o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích,
- d) o návrzích prokurátora, aby plnění z neplatného právního úkonu připadlo státu podle ustanovení § 457 odst. 2 a 3 občanského zákoníku,
- e) o návrzích na náhradu škody podle zákona č. 58/1969 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným postupem,

f) v jiných věcech, kde to stanoví zákon.“

za odstavce 2 se vkládá nový odstavec 3, který zní:

„(3) Předseda senátu jedná a rozhoduje jako jediný soudce (samosoudce) o ostatních věcech vyplývajících z občanskoprávních vztahů a vztahů družstevních, a v dalších věcech, které projednávají soudy. Stanoví-li to zákon, jedná a rozhoduje jako samosoudce i ve věcech uvedených v odstavci 2.“

dosavadní odstavec 3 se označuje jako odstavec 4 a na jeho konci se připojuje tato věta:

„Předsedovi senátu (jinému soudci z povolání) přísluší ve všech těchto případech práva, která jsou vyhrazena senátu.“

dosavadní odstavec 4 se označuje jako odstavec 5.

3. V § 57 odst. 2 věta druhá zní:

„Případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.“

4. V § 82

odstavec 2 zní:

„(2) Předcházelo-li řízení u soudu řízení u rozhodčí komise, smírčí komise nebo smírčího orgánu, je řízení u soudu zahájeno také dnem, kdy postoupená věc došla soudu.“

za odstavec 2 se vkládá nový odstavec 3, který zní:

„(3) Právní účinky spojené s podáním návrhu na zahájení řízení jsou zachovány i tehdy, byli-li návrh podán u hospodářské arbitráže a ta jej postoupila soudu.“

5. § 38 písm. g) zní:

„g) v jehož obvodu má sídlo rozhodčí komise, smírčí komise nebo smírčí orgán, mělo-li před řízením u soudu předcházet řízení u tohoto orgánu.“

6. V § 142 se na konci odstavce 1 připojuje tato věta:

„V řízení zahájeném k návrhu prokurátora na popření otcovství podle § 62 zákona o rodině a k návrhu prokurátora, aby plnění z neplatného právního úkonu připadlo státu podle ustanovení § 457 odst. 2 a 3 občanského zákoníku, přizná soud odpůrci náhradu těchto nákladů proti státu.“

¹⁾ § 457 odst. 2 a 3 občanského zákoníku,

§ 62 zákona o rodině,

§ 213 odst. 2 zákoníku práce,

§ 129 odst. 2 zákona č. 84/1971 Sb., o objevech, vynálezech, zlepšovacích návrzích a průmyslových vzorech,

§ 87 odst. 1 zákona č. 122/1975 Sb., o zemědělském družstevnictví.

7. V § 165 odst. 3, § 266 odst. 1 a § 290 odst. 2 věť první se slovo „senát“ nahrazuje slovy „předseda senátu“.

8. V § 172

odstavec 1 zní:

„(1) Předseda senátu může i bez výslovné žádosti navrhovatele a bez slyšení odpůrce vydat platební rozkaz, je-li v návrhu na zahájení řízení uplatněno právo na zaplacení peněžité částky nepřevyšující 5000 Kčs nebo právo na zaplacení peněžité částky, která se opírá o výpis z knih tuzemského peněžního ústavu, vyplývá-li uplatněné právo ze skutečností uvedených navrhovatelem. V platebním rozkazu odpůrci uloží, aby do 15 dnů od doručení platebního rozkazu navrhovateli zaplatil uplatněnou pohledávku a náklady řízení, nebo aby v téže lhůtě podal odpor u soudu, který platební rozkaz vydal.“

v odstavci 2 se ustanovení písm. c) vypouští.

9. V § 223

se vkládá nový odstavec 2, který zní:

„(2) Za podmínek uvedených v odstavci 1 může napadnout pravomocný rozsudek návrhem na obnovu řízení i prokurátor, byl-li tento rozsudek vydán v řízení, které bylo mohlo být zahájeno k návrhu prokurátora (§ 35 odst. 1).“

dosavadní odstavec 2 se označuje jako odstavec 3.

10. V § 251 se na konci připojuje tato věta:

„Návrh na soudní výkon rozhodnutí může podat i prokurátor, bylo-li vykonatelné rozhodnutí vydáno v řízení, které bylo mohlo být zahájeno k návrhu prokurátora (§ 35 odst. 1).“

11. V § 253 odst. 2 se vypouští věta druhá.

12. § 268 odst. 1 písm. c) zní:

„c) zastavení výkonu rozhodnutí navrhl ten, kdo navrhl jeho nařízení.“

13. V § 269

odstavec 1 zní:

„(1) Nařízený výkon rozhodnutí zastaví předseda senátu na návrh nebo i bez návrhu.“

odstavec 2 se vypouští.

dosavadní odstavec 3 se označuje jako odstavec 2.

14. § 273 zní:

„§ 278

Povinnému nesmí být sražena z měsíční mzdy základní částka; způsoby jejího výpočtu stanoví nařízením vláda Československé socialistické republiky.“

15. V § 279

v odstavci 1 věta druhá zní: „Pro přednostní pohledávky uvedené v odstavci 2 se sraží dvě třetiny.“, dosavadní odstavec 3 se označuje jako odstavec 2 a jeho ustanovení písm. d) zní:

„d) pohledávky daní a poplatků, pohledávky náhrady přeplatků na dávkách nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení, jakož i pohledávky náhrady za příspěvek na výživu dítěte a příspěvek na náhradu potřeb dítěte svěřeného do pěstounské péče.“

dosavadní odstavec 2 se označuje jako odstavec 3 a zní:

„(3) Vláda Československé socialistické republiky stanoví nařízením částku, nad kterou se srazí zbytek čisté mzdy vypočtené podle odstavce 1 věty první bez omezení.“

16. § 374 zní:

„§ 374

(1) Ministerstva spravedlnosti republik se zmocňují vydat obecně závazným právním předpisem jednací řád pro okresní a krajské soudy, který upraví podrobněji pro vyřizování občanskoprávních věcí organizaci práce a úkoly pracovníků při výkonu soudnictví, postup soudů při výkonu rozhodnutí, kancelářské práce u soudů včetně správní agendy.

Zejména v něm mohou stanovit,

- a) které jednoduché úkony svěřené předsedovi senátu mohou vykonávat justiční čekatelé nebo administrativní pracovníci,
- b) ve kterých případech jsou pracovníci soudů oprávněni ověřit pravost podpisu na listinách a správnost opisů listin,
- c) kdy lze upustit od přítomnosti zapisovatele při jednání před soudem a jakým způsobem v takových případech je nutno zaznamenat obsah jednání,
- d) jaká nutná vydání se hradí osobám zúčastněným na řízení.

(2) Předseda senátu, jemuž je jinak věc podle rozvrhu práce přikázána, může si vyhradit vyřizování určitých věcí svěřených justičním čekatelům nebo administrativním pracovníkům, a to buď vůbec nebo v jednotlivých případech.

(3) Je-li podáno odvolání proti rozhodnutí, které vydal justiční čekatel nebo pověřený administrativní pracovník, může mu zcela vyhovět předseda senátu. Jeho rozhodnutí se považuje za rozhodnutí soudu prvního stupně a lze je napadnout odvoláním.“

17. § 374a se vypouští.

„Čl. II

1. Náklady řízení, na jejichž náhradu má účastník právo podle § 142 odst. 1 druhá věta, nahradí stát i v případě, že vznikly přede dnem účinnosti tohoto zákona, pokud rozhodnutí ve věci je vydáno v době účinnosti tohoto zákona.

2. Předseda senátu může vydat platební rozkaz podle § 172 odst. 1 i v případě, došel-li návrh na zahájení řízení před účinností tohoto zákona.

3. Bylo-li vydáno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí srážkami ze mzdy přede dnem účinnosti nařízení vlády Československé socialistické republiky vydaného podle § 278 a § 279 odst. 1, provádí plátce mzdy srážky podle dosavadních předpisů ještě po dobu šesti měsíců od účinnosti nové úpravy; po uplynutí této doby provádí srážky podle nové úpravy.

4. Jinak platí tento zákon i na řízení zahájená před jeho účinností. Právní účinky úkonů, které v řízení nastaly před účinností tohoto zákona, zůstávají zachovány.

Čl. III

Předsednictvo Federálního shromáždění se zmocňuje, aby ve Sbírce zákonů vyhlásilo úplné znění občanského soudního řádu, jak vyplývá z pozdějších předpisů.

Čl. IV

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. dubna 1983.

Husák v. r.

Indra v. r.

Štrougal v. r.

134

Z Á K O N

ze dne 10. listopadu 1982,

kterým se mění a doplňuje zákon o státním notářství a o řízení před státním notářstvím (notářský řád)

Federální shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

Čl. I

Zákon č. 95/1963 Sb., o státním notářství a o řízení před státním notářstvím (notářský řád), ve znění zákonů č. 158/1969 Sb. a č. 29/1978 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. V § 5 odst. 2 se za slova „ministerstvo spravedlnosti“ vkládají slova „České socialistické republiky a ministerstvo spravedlnosti Slovenské socialistické republiky (dále jen „ministerstvo spravedlnosti“)“.

2. § 5 se doplňuje odstavcem 4, který zní:

„4. Počet státních notářů u jednotlivých státních notářství stanoví ministr spravedlnosti České socialistické republiky a ministr spravedlnosti Slovenské socialistické republiky (dále jen „ministr spravedlnosti“)“.

3. V § 8

v odstavci 1 v části věty za středníkem se vypouštějí slova „předepsané vysokoskolské právnické vzdělání nebo“.

v odstavci 2 se vypouštějí část věty za středníkem a středník se nahrazuje tečkou.

odstavci 3 se vypouštějí.

4. § 12 odst. 3 zní:

„(3) Nemůže-li státní notářství jednat proto, že jeho pracovníci jsou vyloučeni, přikáže se věc jinému než dosud příslušnému státnímu notářství. O tom rozhodne krajský soud, v jehož obvodu jsou obě státní notářství; jinak rozhodne Nejvyšší soud České socialistické republiky nebo Nejvyšší soud Slovenské socialistické republiky. Je-li jedno z těchto státních notářství na území České socialistické republiky a druhé na území Slovenské socialistické republiky, rozhodne o přikázání Nejvyšší soud Československé socialistické republiky.“

5. V § 14 odst. 3 druhá věta zní:

„Jde-li o zastupování nezletilého dítěte, ustanoví tímto opatrovníkem občana nebo národní vypoř.“

6. Za § 33 se vkládá § 33a, který zní:

§ 33a

„1. Člástníci jsou povinni přispět státnímu notářství pravdivými a úplnými údaji ke spolehlivému zjištění skutečného stavu věci.“

2. Příslušná organizace podává státnímu notářství v písemném řízení na jeho dotaz předevzím vkladu, jestli tím známo, že vklad náleží zůstatku, nebo se vli v dotazu uvedený údaj potřebně ke zjištění skutečnosti vkladu.“

7. § 34 zní:

„§ 34

(1) Měl-li zůstavitel s pozůstalým manželem majetek v bezpodílovém spoluvlastnictví, státní notářství rozhodne o obecné ceně tohoto majetku v době smrti zůstavitele a podle zásad uvedených v § 150 občanského zákoníku určí, co z tohoto majetku patří do dědictví a co patří pozůstalému manželovi. Závisí-li rozhodnutí na skutečnosti, která zůstala mezi pozůstalým manželem a některým z dědiců sporná, postupuje státní notářství podle § 18.

(2) Zjistí-li státní notářství dříve, než je dědické řízení pravomocně skončeno, další majetek v bezpodílovém spoluvlastnictví, rozhodne o něm dodatečně podle odstavce 1; přitom vychází z původního rozhodnutí.“

8. § 35 zní:

„§ 35

Státní notářství zjistí zůstavitelův majetek a jeho dluhy a provede soupis aktiv a pasív. Pokud mezi účastníky zůstala sporná aktiva nebo pasíva, postupuje podle § 18.“

9. V § 37 se slova „podle § 34“ nahrazují slovy „podle § 35“.

10. V § 38 odst. 1 ve věš. druhé část věty za středníkem zní: „neschválí-li dohodu, pokračuje v řízení po právní moci tohoto rozhodnutí.“

11. V § 38 odst. 2 se slova „po zastavení řízení“ nahrazují slovy „po pravomocném skončení řízení“.

12. V § 39 odst. 2 se vypouští druhá věta.

13. Dosavadní § 40 se označuje jako § 39 odst. 4.

14. § 40 zní:

„§ 40

(1) Státní notářství v rozhodnutí o dědictví provede určení podle § 37 a

- a) potvrdí nabytí dědictví jedinému dědici, nebo
- b) potvrdí, že dědictví, které nenabyl žádný dědic, připadlo státu, nebo
- c) schválí dohodu o vypořádání dědictví nebo dohodu o přenechání předluženého dědictví k úhradě dluhů, nebo
- d) provede vypořádání mezi dědici, nedojde-li mezi nimi k dohodě.

(2) Ustanovení § 17 odst. 1 zůstává nedotčeno.

(3) Pokud státní notářství dohodu o vypořádání dědictví neschválí, provede vypořádání mezi dědici po právní moci rozhodnutí, jímž dohoda nebyla schválena.“

15. V § 42 odst. 1 se slova „podle § 38 a 39“ nahrazují slovy „podle § 38 až 40“.

16. V § 42 odst. 2 v první věš. se vypouštějí slova „opatrovnictví a“.

17. V § 42 odst. 2 se na konci připojuje tato věta:

„Není-li oprávněný v době realizace dědictví znám nebo je-li jeho pobyt neznámý, postupuje státní notářství přiměřeně podle § 74 a 75; lhůta podle § 74 odst. 2 počíná běžet ode dne právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení skončeno.“

18. V § 46 se slova „podle § 38 a 39“ nahrazují slovy „podle § 38 až 40“.

19. V § 51 odst. 2 se za závorkami vkládá čárka a tato slova: „listiny, s nimiž je spojeno právo uhrazovat určité československé organizaci v tuzemsku cenu zboží“.

20. Hlava třetí včetně nadpisu zní:

„Řízení o registraci smluv

§ 61

K registraci je příslušné státní notářství, v jehož obvodu je nemovitost, které se smlouva týká. Jsou-li nemovitosti v obvodu několika státních notářství, je k řízení o registraci příslušné státní notářství, které nejdříve zahájí řízení.

§ 62

(1) Řízení o registraci, jehož účastníky jsou účastníci smlouvy, popřípadě jejich právní nástupci, zahájí státní notářství na návrh kteréhokoliv z nich.

(2) Z návrhu musí být zřejmé, kdo návrh podává, čeho se domáhá, a musí k němu být připojen prvopis smlouvy.

§ 63

(1) Státní notářství přezkoumá platnost smlouvy, jejíž registrace byla navržena, zejména zda svým obsahem nebo účelem neodporuje zákonu nebo jej neobchází anebo se nepřičií zájmům společnosti.

(2) Účastníci jsou povinni státnímu notářství prokázat zejména oprávnění nakládat s nemovitostí, které se smlouva týká, a předložit potřebná rozhodnutí příslušných orgánů, popřípadě souhlas ke smlouvě. Nelze-li některé skutečnosti, zejména oprávnění účastníka nakládat s nemovitostí, prokázat jinak, je třeba předložit o nich písemné prohlášení účastníka.

(3) Státní notářství v řízení o registraci smlouvy o převodu nemovitosti a v řízení o registraci smlouvy o zřízení nebo zrušení věcného břemene uváží stanovisko místního národního výboru obce, kde je nemovitost; toto stanovisko není třeba, je-li tento národní výbor sám účastníkem smlouvy.

§ 64

(1) Neodporuje-li smlouva svým obsahem nebo účelem zákonu, neobchází-li jej anebo se nepřičií zájmům společnosti, státní notářství rozhodne, že se smlouva registruje; v opačném případě rozhodne, že se návrh na registraci zamítá.

(2) Rozhodnutí, kterým se smlouva registruje nebo se zamítá návrh na registraci, se doručí všem účastníkům smlouvy, popřípadě jejich právním nástupcům. Pouhým záznamem ve spise lze vydat rozhodnutí, kterým se smlouva registruje, jestliže registraci navrhli všichni účastníci smlouvy.

(3) Účinky registrace nastávají dnem vydání rozhodnutí, kterým byla smlouva registrována.

§ 65

(1) Rozhodnutí o registraci vyznačí státní notářství na prvopise smlouvy s uvedením dne, kterým nastávají právní účinky registrace.

(2) Prvopis smlouvy s vyznačením její registrace doručí státní notářství účastníkům, kterému ze smlouvy vznikají práva k nemovitosti (nabyvateli při převodu nemovitosti, věřiteli při omezení převodu nemovitosti, osobnímu uživateli při dohodě o zřízení práva osobního užívání pozemku a oprávněnému ze vznikajícího věcného břemene, popřípadě vlastníku nemovitosti při zániku věcného břemene); je-li těchto účastníků více, doručí se prvopis smlouvy jednomu z nich. Zároveň zašle státní notářství ověřený opis smlouvy s vyznačením její registrace příslušnému územnímu orgánu geodézie a kartografie (dále jen „orgán geodézie“).

(3) Státní notářství vede sbírku ověřených opisů registrovaných smluv.

(4) Po právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu na registraci vrátí státní notářství navrhovateli prvopis smlouvy.“

21. § 66 zní:

„§ 68

(1) Státní notářství přijímá do úschovy peníze a jiné movité věci, které se hodí k úschově, jestliže podle prohlášení složitela jsou do úschovy skládány za účelem splnění dluhu nebo jeho zajištění.

(2) K řízení je příslušné kterékoliv státní notářství.“

22. § 68 zní:

„§ 68

(1) Účastníkem řízení je ten, kdo peníze nebo věci do úschovy skládá (složitel) a po přijetí úschovy také ten, pro koho jsou peníze nebo věci určeny (oprávněný). Po právní moci rozhodnutí o přijetí úschovy je účastníkem řízení i ten, kdo uplatňuje právo na předmět úschovy.

(2) Státní notářství návrh na přijetí peněz nebo věcí do úschovy zamítne, jestliže by přijetí úschovy odporovalo zákonu nebo jej obcházelo nebo se přičítalo k zájmům společnosti.“

23. § 69 se vypouští.

24. Dosavadní § 70 se označuje jako § 69 a zní:

„§ 69

(1) Vyžádá-li si úschova náklady, uloží státní notářství složiteli, aby dal přiměřenou zálohu na náklady. Nebude-li záloha ve stanovené lhůtě zaplácena, státní notářství zamítne návrh na přijetí úschovy; takto rozhodne i v případě, nenalezne-li se vhodný způsob úschovy nebo nehodí-li se věci k úschově.

(2) Nesložil-li složitel ve stanovené lhůtě zálohu na náklady pro další období, státní notářství mu uschovanou věc vrátí. Není-li to možné nebo zdá-li se složitel věc přijmout, zpeněží ji státní notářství způsobem stanoveným pro soudní výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí a výtěžek uloží do úschovy; na tento postup musí být složitel upozorněn.“

25. Dosavadní § 71 se označuje jako § 70.

26. § 71 zní:

„§ 71

(1) Předmět úschovy složený za účelem splnění dluhu vydá státní notářství oprávněnému na jeho žádost. Jestliže ke složení došlo proto, že někdo jiný než oprávněný uplatňuje právo na vydání předmětu úschovy nebo že někdo jiný, jehož souhlasu je třeba, nesouhlasí s vydáním předmětu úschovy oprávněnému, je k vydání předmětu úschovy zapotřebí souhlasu všech účastníků a osoby, pro jejíž nesouhlas s plněním došlo ke složení do úschovy. Souhlasu složitela je třeba jen tehdy, bylo-li plnění složeno pro neznámého věřitele.

(2) Složiteli vydá státní notářství předmět úschovy na jeho žádost,

a) jestliže oprávněný projeví s tímto postupem souhlas, nebo

b) prohlásí-li oprávněný státnímu notářství, že předmět úschovy nepřijímá, nebo

c) nevyjádří-li se oprávněný ve lhůtě stanovené státním notářstvím, ačkoliv byl na důsledky nevyjádření upozorněn.

(3) Složiteli vydá státní notářství předmět úschovy také tehdy, požádá-li o jeho vydání ve lhůtě podle § 74 a pokud v této lhůtě se o vydání předmětu úschovy nepřihlásí oprávněný nebo jiná osoba, která prokáže právo na vydání předmětu úschovy.

(4) Jiné osobě, než která je uvedena v odstavci 1, žádající o vydání předmětu úschovy, jej vydá státní notářství jen se souhlasem složitela a oprávněného.“

27. § 72 zní:

„§ 72

Předmět úschovy složený za účelem zajištění práv a povinností vydá státní notářství složiteli jen se souhlasem oprávněného, popřípadě oprávněnému jen se souhlasem složitela.“

28. V § 73 se vypouští odstavce 1 a 2 a označení odstavce 3.

29. § 74 zní:

„§ 74

(1) Státní notářství, u něhož jsou úschovy podle § 68, rozhodne po uplynutí lhůty uvedené v odstavci 2, že předmět úschovy připadne státu, jestliže se o něj nikdo nepřihlásí do jednoho roku ode dne vyhlášení, a že tím zaniknou práva účastníků i jiných osob k předmětu úschovy. Toto rozhodnutí uveřejní státní notářství vyhláškou a doručí je účastníkům řízení.

(2) Podle odstavce 1 lze postupovat tehdy, uplynula-li lhůta tří roků od právní moci rozhodnutí o přijetí úschovy, popřípadě ode dne, kdy měl být předmět úschovy vydán.

(3) Dojde-li v roční lhůtě žádost o vydání předmětu úschovy, postupuje státní notářství podle § 71 a 72.

(4) Uplynutím roční lhůty uvedené v odstavci 1, nebyla-li v této lhůtě žádost o vydání předmětu úschovy podána, nabude předmět úschovy stát. Uplynutím této lhůty nabude stát předmět úschovy i tehdy, nebylo-li podané žádosti pravomocným rozhodnutím vyhověno.“

30. § 76 a § 77 se vypouští.

31. V § 78 se poslední věta vypouští.

32. Za § 90 se vkládá § 90a, který zní:

„§ 90a

(1) Státní notářství na žádost složitele přijímá do úschovy

- a) listiny, zejména závěti, s výjimkou listin, jejichž obsah nemůže posoudit,
- b) peníze, jestliže mu byly odevzdány, aby je vydalo určitému příjemci.

(2) O přijetí úschovy vydává státní notářství složiteli potvrzení.

(3) Předmět úschovy podle odstavce 1 písm. b) vrátí státní notářství složiteli, nepodaří-li se jeho příkaz splnit.

(4) Nepodaří-li se státnímu notářství vydat předmět úschovy oprávněnému, ani osobě, která prokáže právo na vydání předmětu úschovy, ani složiteli, postupuje podle § 74 a 75. Lhůta podle § 74 odst. 2 se počítá ode dne složení úschovy, popřípadě ode dne, kdy měl být předmět úschovy vydán.

(5) Je-li u státního notářství uložena závěť, může ji státní notářství vydat pořízovateli na jeho žádost nebo jeho zástupci, které se vykáže plnou mocí pořízovatele, výslovně ho k tomu zmocňujícího.“

33. Za § 103 se vkládá § 103a, který včetně nadpisu zní:

„§ 103a

Úschova pro jiné orgány

(1) Státní notářství přijímá do úschovy peníze a jiné movité věci v souvislosti s trestním nebo jiným soudním řízením. Peníze a jiné hodnoty náležející osobám, u kterých soud dohlíží na správu jejich majetku, a zálohy a jiné platby, které bezprostředně souvisí se soudním řízením, se však skládají u soudu.

(2) O přijetí úschovy vydá státní notářství potvrzení.“

34. § 104 odst. 1 zní:

„(1) Ministerstvo spravedlnosti stanoví obecně závazným právním předpisem bližší úpravu činnosti a organizace státních notářství, zejména k usnadnění styku s organizacemi a s občany a ke zjednodušení a z hospodárnění práce, dále bližší úpravu postupu na jednotlivých úsecích činnosti státního notářství včetně přiznávání náhrad svědkům, znalcům a tlumočnickům, osvědčování a ověřování, sepsování notářských zápisů, návrhů a jiných písemností, stanoví způsob tvorby a úschovy spisů a manipulace s nimi a postup související s vyměřováním notářských poplatků.“

Čl. II

1. Tento zákon platí i na řízení zahájená přede dnem nabytí jeho účinnosti. Právní účinky úkonů, které v řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány.

2. Pro řízení o dědictví po těch, kteří zemřeli před účinností tohoto zákona, užije se dosavadních předpisů.

3. Pokud přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona byly peníze nebo věci přijaty do úschovy a dosavadní předpisy pro tento druh úschovy vylučovaly použití ustanovení o starých úschovách (§ 74), začíná běh lhůty podle § 74 odst. 2 dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; má-li být však předmět úschovy vydán později, začíná běh lhůty teprve dnem, kterým má být předmět úschovy vydán.

Čl. III

Předsednictvo Federálního shromáždění se zmocňuje, aby ve Sbírce zákonů vyhlásilo úplně znění notářského řádu, jak vyplývá z pozdějších předpisů.

Čl. IV

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. dubna 1983.

Husák v. r.

Štrougal v. r.

Indra v. r.

135

Z Á K O N

ze dne 10. listopadu 1982

o hlášení a evidenci pobytu občanů

Federální shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

ČÁST PRVNÍ ZÁKLADNÍ USTANOVENÍ

§ 1

Účel zákona

Účelem zákona je úprava a zabezpečení řádného a včasného hlášení a evidence pobytu československých státních občanů (dále jen „občané“) na území Československé socialistické republiky.

§ 2

Povinnost hlásit pobyt

(1) Občané jsou povinni hlásit v rozsahu stanoveném tímto zákonem místo, počátek a ukončení svého pobytu

- a) místnímu (městskému) národnímu výboru¹⁾ příslušnému podle místa pobytu,
- b) v hlavním městě Praze obvodní správě Sboru národní bezpečnosti, popřípadě místnímu národnímu výboru, příslušným podle místa pobytu,
- c) v hlavním městě Slovenské socialistické republiky Bratislavě správě Sboru národní bezpečnosti hlavního města Bratislavy a Západoslovenského kraje,
- d) v městě Brně městské správě Sboru národní bezpečnosti.

(2) Občané trvale žijící v cizině jsou povinni za pobytu na území Československé socialistické republiky hlásit údaje uvedené v odstavci 1 okresní správě Sboru národní bezpečnosti příslušné podle místa pobytu; tyto údaje hlásí krajské správě Sboru národní bezpečnosti, mají-li pobyt v místě jejího sídla.

(3) Občané jsou povinni hlásit údaje orgánům uvedeným v odstavcích 1 a 2 (dále jen „ohlašovny“) způsobem stanoveným tímto zákonem.

(4) Ohlašovny jsou povinny v rozsahu stanoveném tímto zákonem plnit úkoly spojené s hlášením pobytu občanů a vedením evidence jejich pobytu.

(5) Prováděcí předpis stanoví podrobnosti o způsobu hlášení místa, počátku a ukončení pobytu občanů.

§ 3

Pobyt

1) Pobyt se podle tohoto zákona rozumí tak pobyt trvalý, tak pobyt přechodný.

2) Trvalým pobyt je pobyt v místě stálého bydliště občana, to je zpravidla v místě kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání.

3) Trvalý pobyt mohou mít občané jen v obletech, které jsou označeny číslem podle zvláštních předpisů.²⁾

4) Přechodným pobyt je pobyt občana mimo objekt trvalého pobytu, to je zpravidla tam kde se občan dočasně zdržuje z pracovních, studijních, zdravotních, rekreačních a jiných důvodů.

5) Ide-li o občana trvale žijícího v cizině, je přechodným pobyt i též jeho pobyt na území Československé socialistické republiky.

ČÁST DRUHÁ HLÁŠENÍ POBYTU

Oddíl I

Hlášení trvalého pobytu

§ 4

(1) K trvalému pobytu musí být hlášen každý občan, a to v téže době pouze v jednom místě.

1) Podle § 19 odst. 1 zákona č. 100/1940 Sb. o vojenském lizech; plní ve vojenském lize úkoly místního národního výboru úřední úřad.

2) Vyhláška Ústředního úřadu pro věci národních výborů č. 97/1961 Sb. o názvech obcí, místních částí a sídelních domů.

Vyhláška ministerstva vnitra Slovenské socialistické republiky č. 43/1970 Sb. o hlášení a vedení evidence pobytu občanských a jiných v zahraničí občanství a o hlášení a vedení evidence pobytu občanských a jiných v zahraničí občanství.

(2) Občané jsou povinni, není-li dále stanoveno jinak, hlásit ohlašovně místo a počátek trvalého pobytu nejpozději do tří pracovních dnů po ubytování; přitom jsou povinni předložit

- a) občanský průkaz,
- b) doklad o oprávnění užívat byt nebo jinou obytnou místnost anebo písemné potvrzení ubytovatele uvedeného v § 11 odst. 1 písm. b) nebo c),

(3) Ohlašovna může požádat o předložení dokladu o rodném čísle, rodného nebo oddacího listu, v případech nesrovnalosti údajů uvedených při hlášení trvalého pobytu s údaji v občanském průkazu, nebo nejsou-li údaje o rodném čísle, údaje z rodného nebo oddacího listu uvedeny v občanském průkazu.

(4) Při hlášení místa a počátku trvalého pobytu jsou občané povinni hlásit též ohlašovně i ukončení dosavadního trvalého pobytu.

(5) Prováděcí předpis stanoví způsob hlášení ukončení trvalého pobytu občanů, kterým byl vydán cestovní doklad opravňující je k trvalému pobytu v cizině.³⁾ Prováděcí předpis stanoví též způsob hlášení trvalého pobytu

- a) občanů během výkonu vojenské základní (náhradní) služby,
- b) občanů dlouhodobě pobývajících ve zdravotnických zařízeních s ústavní péčí,
- c) občanů v ústavech sociální péče,
- d) občanů ve výkonu trestu odnětí svobody.

§ 5

Občané, kteří hlásí trvalý pobyt v hraničním pásmu nebo ve vojenském újezdu, jsou povinni předložit kromě dokladů uvedených v § 4 odst. 2 též povolení podle zvláštních předpisů.⁴⁾

§ 6

Vojáci z povolání jsou při hlášení trvalého pobytu povinni předložit ohlašovně k nahlédnutí osobní průkaz vojáka z povolání; vojáci z povolání vojsk ministerstva vnitra předkládají občanský průkaz.

§ 7

(1) Za členy rodiny, popřípadě za jiné občany žijící ve společné domácnosti, může hlásit trvalý pobyt jeden z členů této rodiny nebo osoba žijící s nimi ve společné domácnosti; přitom je však povinen za tyto občany předložit doklady uvedené v § 4 odst. 2.

(2) Za občany mladší 15 let a za občany zbavené způsobilosti k právním úkonům je povinen hlásit trvalý pobyt jejich zákonný zástupce, popřípadě opatrovník.

(3) Za ostatní občany, kteří pro svůj zdravotní stav nejsou schopni hlásit trvalý pobyt bez mimořádných obtíží, může tuto povinnost splnit jím pověřený zástupce.

(4) Prováděcí předpis podrobněji upraví způsob ohlašovací povinnosti členů rodiny a občanů uvedených v odstavcích 1 až 3 jinými členy rodiny, popřípadě dalšími občany, včetně lhůt pro hlášení trvalého pobytu občanů mladších 15 let.

Oddíl 2

Hlášení přechodného pobytu

§ 8

(1) Občané jsou povinni, není-li dále stanoveno jinak, hlásit ohlašovně nejpozději do tří pracovních dnů po ubytování místo, počátek a předpokládanou dobu přechodného pobytu, který potrvá déle než 30 dnů.

(2) Při hlášení přechodného pobytu jsou občané povinni předložit občanský průkaz nebo osobní průkaz vojáka z povolání, popřípadě cestovní doklad opravňující je k trvalému pobytu v cizině.

(3) Trvá-li přechodný pobyt i po skončení předpokládané doby, je občan povinen ve lhůtě stanovené v odstavci 1 hlásit přechodný pobyt znovu.

(4) Ustanovení § 7 odst. 1 až 3 platí obdobně i pro hlášení přechodného pobytu s tím, že z dokladů uvedených v § 4 odst. 2 se předkládá pouze občanský průkaz.

(5) Prováděcí předpis podrobněji upraví způsob ohlašovací povinnosti členů rodiny a občanů uvedených v § 7 odst. 1 až 3 jinými členy rodiny, popřípadě dalšími občany.

§ 9

(1) Při přechodném pobytu v hraničním pásmu, který potrvá déle než 48 hodin, jsou občané povinni neprodleně po ubytování hlásit ohlašovně místo, počátek a předpokládanou dobu přechodného pobytu a předložit jí současně povolení podle zvláštního předpisu.⁵⁾ občanský průkaz nebo osobní průkaz vojáka z povolání anebo cestovní doklad opravňující k trvalému pobytu v cizině a písemné potvrzení ubytovatele uvedeného v § 11.

³⁾ Zákon č. 63/1965 Sb., o cestovních dokladech.

Vyhlašuje ministerstva vnitra Československé socialistické republiky a ministerstva zahraničních věcí č. 44/1970 Sb., kterou se provádí zákon o cestovních dokladech, ve znění pozdějších předpisů.

⁴⁾ Zákon č. 169/1949 Sb.

⁵⁾ Zákon č. 69/1951 Sb., o ochraně státních hranic.

⁶⁾ Zákon č. 69/1951 Sb.

(2) Přechodný pobyt v hraničním pásmu kratší než 48 hodin, jakož i přechodný pobyt v tomto pásmu v ubytovacích zařízeních kratší než 30 dnů se zapisuje pouze do knihy ubytovaných [§ 13 odst. 1 písm. b) a odst. 2].

(3) Pro hlášení přechodného pobytu ve vojenském újezdu platí obdobně ustanovení § 8 a zvláštní předpis.⁶⁾

§ 10

(1) Povinnost hlásit přechodný pobyt trvající déle než 30 dnů se nevztahuje na

- a) příslušníky ozbrojených sil a příslušníky ozbrojených sborů, pokud jsou hromadně ubytováni podle příslušných služebních předpisů,
- b) občany přijaté do ústavů sociální péče, do zdravotnických zařízení s ústavní péčí nebo umístěné v dětských domovech a ve zvláštních výchovných zařízeních,
- c) občany ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody.

(2) Provozovatelé zařízení uvedených v odstavci 1 písm. b) jsou povinni hlásit neprodleně nejbližšímu útvaru Sboru národní bezpečnosti ubytování občana, jehož totožnost nelze bezpečně zjistit.

(3) Prováděcí předpis stanoví podrobnosti o hlášení přechodného pobytu a odchylky od hlášení přechodného pobytu občanů trvale žijících v cizině a občanů zdržujících se ve vlastním rekreačním objektu nebo v rekreačním objektu člena domácnosti nebo osoby blízké.⁷⁾

Oddíl 3

Ubytovatelé a jejich povinnosti

§ 11

Ubytovatel

(1) Ubytovatelem je

- a) vlastník (správce) budovy ve vztahu k uživateli bytu, uživateli jiné obytné místnosti nebo k jiným občanům, které ve své budově ubytovávají,
- b) uživatel bytu nebo jiné obytné místnosti, popřípadě vlastník bytu ve vztahu k jiným občanům, které ve svém bytě nebo jiné obytné místnosti ubytoval,
- c) provozovatelé ubytovacího zařízení, který je odpovědný za provoz zařízení poskytujícího za úplátu či bezplatně ubytování, ve vztahu k občanům, které ve svém ubytovacím zařízení ubytoval,

d) vlastník nebo uživatel pozemku, ve vztahu k občanům, které na něm přechodně ubytoval.

(2) Za provozovatele ubytovacího zařízení se podle tohoto zákona považuje i uživatel bytu nebo jiné obytné místnosti, popřípadě vlastník bytu, který v nich ubytoval jiné občany podle zvláštní smlouvy sjednané s organizací.

(3) Za ubytovací zařízení se podle tohoto zákona nepovažují nemocnice, kasárna, nápravné výchovné ústavy, ústavy, v nichž se vykonává vazba, ústavy sociální péče a podobná zařízení.

Povinnosti ubytovatelů

§ 12

(1) Ubytovatelé jsou při ubytování občana povinni

- a) ověřit jeho totožnost,
- b) dbát, aby občan, kterého ubytovali, splnil ve stanovené lhůtě svou povinnost hlášení pobytu a za tím účelem se přesvědčit, zda ubytovaný má v občanském průkazu, popřípadě v cestovním dokladu opravňujícím k trvalému pobytu v cizině⁸⁾ záznam ohlašovny nebo zda má potvrzení o hlášení pobytu [§ 14 odst. 2],
- c) neprodleně oznámit ohlašovně, že ubytovaný nesplnil povinnost hlášení pobytu nebo odmítl prokázat, že tuto povinnost splnil.

(2) Prováděcí předpis stanoví podrobnosti o povinnostech ubytovatelů a o tom, kdo plní povinnosti ubytovatele, který v domě nebydlí.

§ 13

(1) Provozovatelé ubytovacích zařízení jsou vedle povinností uvedených v § 12 odst. 1 povinni

- a) hlásit neprodleně zřízení nebo zrušení ubytovacího zařízení okresní (obvodní, městské) správě Sboru národní bezpečnosti, v jejímž územním obvodu bylo toto zařízení zřízeno nebo zrušeno,
- b) vést knihu ubytovaných a zapisovat do ní ubytované občany neprodleně při jejich ubytování, i když jde o ubytování jen na část dne, podle zápisů v občanském průkazu, osobním průkazu vojáka z povolání, popřípadě v cestovním dokladu,
- c) předkládat knihu ubytovaných nebo výpisy z ní kdykoliv na požádání útvaru nebo příslušníku Sboru národní bezpečnosti anebo oprávněnému kontrolnímu orgánu,
- d) uschovat knihu ubytovaných, která byla zápisem zcela zaplněna, v neporušeném stavu po

⁶⁾ § 5 zákona č. 169/1949 Sb.

⁷⁾ § 115 a 116 občanského zákoníku.

⁸⁾ Zákon č. 75/1957 Sb., o občanských průkazech.
Zákon č. 63/1965 Sb.

dobu nejméně 10 let ode dne posledního zápisu.

(2) V hraničním pásmu mají povinnosti uvedené v odstavci 1 písm. b) až d) i ostatní ubytovatelé.

ČÁST TŘETÍ

POVINNOSTI OHLAŠOVEN A EVIDENCE POBYTU OBČANŮ

Povinnosti ohlašoven

§ 14

(1) Ohlašovny jsou při hlášení pobytu občanů a při vedení evidence pobytu občanů povinny

- a) ověřit úplnost a správnost stanovených údajů a platnost dokladů pro hlášení pobytu,
- b) učinit záznam, o hlášení pobytu v evidenci, jsou-li splněny stanovené podmínky,
- c) podávat hlášení orgánům vedoucím evidenci pobytu občanů (§ 17 odst. 1 až 3),
- d) dohlížet na plnění povinností stanovených občanům a ubytovatelům tímto zákonem.

(2) Ohlašovna nevyznačuje do osobního průkazu vojáka z povolání údaje o hlášení trvalého pobytu, ale o učiněném hlášení vydá potvrzení.

(3) Prováděcí předpis stanoví podrobnosti o povinnostech ohlašoven.

§ 15

(1) Ohlašovna zruší záznam o trvalém pobytu občana v případě jeho úmrtí nebo jestliže je příslušným orgánem prokázáno, že

- a) trvale opustil území Československé socialistické republiky,
- b) hlášení k pobytu bylo provedeno na základě neplatného, padělaného nebo vědomě pozmeněného dokladu.

(2) Prováděcí předpis stanoví podrobnosti o způsobu zrušení záznamu o trvalém pobytu.

§ 16

(1) Změnu území nebo názvu obce, její části, ulice nebo jiného veřejného prostranství a změnu popisného, orientačního nebo evidenčního čísla objektu, ve kterém jsou občané hlášeni k trvalému pobytu, vyznačí ohlašovna ve své evidenci a v občanských průkazech občanů, jichž se změna týká. Vojákům z povolání vydá ohlašovna nové potvrzení.

(2) Změnu území kraje nebo okresu vyznačí ve své evidenci a podle potřeby v občanských

průkazech občanů ohlašovna příslušná podle nového územního členění.

§ 17

Evidence pobytu občanů

(1) Evidenci pobytu občanů v obcích vedou ohlašovny.

(2) Okresní (městskou) evidenci pobytu občanů vedou útvary Sboru národní bezpečnosti určené federálním ministerstvem vnitra.

(3) Ústřední evidenci pobytu občanů vede útvary Sboru národní bezpečnosti určený federálním ministerstvem vnitra.

(4) Pracovníci ohlašoven jsou povinni dbát na to, aby údaje obsažené v evidenci nemohlo být zneužito nepovolanými osobami.

(5) Prováděcí předpis stanoví podrobnosti o vedení evidence pobytu občanů.

§ 18

Sdělování údajů o místě pobytu občanů

(1) Ohlašovny a určené útvary Sboru národní bezpečnosti (§ 17 odst. 2 a 3) sdělují na žádost státních orgánů, organizací nebo občanů údaje o místě pobytu občanů.⁹⁾

(2) Prováděcí předpis stanoví podrobnosti o náležitostech žádostí a o sdělování údajů o místě pobytu občanů.

ČÁST ČTVRTÁ

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 19

Společné ustanovení

Na postup státních orgánů, organizací a občanů a na jejich úkony prováděné podle tohoto zákona se nevztahují obecné předpisy o správním řízení.

§ 20

Přechodné ustanovení

Hlášení místa, počátku nebo ukončení trvalého pobytu občanů anebo hlášení místa, počátku a předpokládané doby přechodného pobytu učiněná podle dosavadních předpisů se považují za hlášení podle tohoto zákona.

§ 21

Zmocňovací ustanovení

(1) Federální ministerstvo vnitra vydá v dohodě se zúčastněnými ústředními orgány obecně

⁹⁾ Vyhláška federálního ministerstva financí, ministerstva financí České socialistické republiky a ministerstva financí Slovenské socialistické republiky č. 162/1978 Sb., o správních poplatcích, ve znění vyhlášky č. 168/1980 Sb., Sazebník I poplatků vybíraných a vyměřovaných správními orgány, oddíl A Všeobecná správa, položka 1 písm. b), vydání potvrzení nebo písemného sdělení o pobytu osob.

závazný právní předpis k provedení § 2 odst. 5, § 4 odst. 5, § 7 odst. 4, § 8 odst. 5, § 10 odst. 3, § 12 odst. 2, § 14 odst. 3, § 15 odst. 2, § 17 odst. 5, § 18 odst. 2.

(2) Federální ministerstvo vnitra po dohodě s federálním ministerstvem národní obrany může stanovit zvláštní hlášení skutečností o pobytu občanů pro účely vojenské správy.

§ 22

Zrušovací ustanovení

Zrušuje se zákon č. 52/1949 Sb., o hlášení 1983.

obyvatelstva, ve znění zákonů č. 76/1957 Sb. a č. 68/1965 Sb. a vyhláška ministerstva vnitra č. 6/1958 Ú. l. (Ú. v.), kterou se vydávají podrobnější předpisy o hlášení pobytu občanů Československé republiky, ve znění vyhlášky ministerstva vnitra č. 75/1961 Sb.

§ 23

Účinnost

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna

Husák v. r.

Indra v. r.

Štrougal v. r.

136

VYHLÁŠKA

Úřadu pro normalizaci a měření

ze dne 15. října 1982,

kterou se provádí zákon o státním zkušebnictví

Úřad pro normalizaci a měření stanoví podle § 35 odst. 1 zákona č. 30/1968 Sb., o státním zkušebnictví (dále jen „zákon“):

ČÁST I

Řízení ve věcech státního zkušebnictví

§ 1

Oznamování a přihlašování výrobků k hodnocení

(1) Výrobky podléhající povinnému hodnocení (§ 14 zákona) stanoví Úřad pro normalizaci a měření (dále jen „Úřad“) s uvedením příslušné státní zkušebny.¹⁾

(2) Přihlašovatel je povinen přihlásit u příslušné státní zkušebny výrobky podléhající povinnému hodnocení do 60 dnů ode dne nabytí účinnosti příslušného výnosu Úřadu.

(3) Výrobky, které po dni nabytí účinnosti příslušného výnosu Úřadu nejsou ještě uvedeny do

oběhu, je přihlašovatel povinen přihlásit u příslušné státní zkušebny nejpozději do 30 dnů před jejich uvedením do oběhu.

(4) Zhodnocené výrobky, u nichž došlo k předání výroby jiné organizaci, je přejímající organizace povinna přihlásit nejpozději do 60 dnů ode dne převzetí výroby.

(5) Nové výrobky podléhající povinnému hodnocení je přihlašovatel povinen oznámit příslušné státní zkušebně v dostatečném časovém předstihu před zahájením jejich výroby. Státní zkušebna je povinna do 15 dnů ode dne obdržení oznámení sdělit přihlašovatelovi dobu potřebnou ke zhodnocení nového výrobku ode dne předložení jeho vzorku státní zkušebně. Přihlašovatel je povinen přihlásit nový výrobek tak, aby hodnocení mohlo být provedeno v předvýrobní etapě, přičemž je sdělením státní zkušebny o době potřebné ke zhodnocení nového výrobku vázán. Přihlašovací povinnost upravená v odstavci 3 tím není dotčena.

¹⁾ Výrobky podléhající povinnému hodnocení nebo schvalování stanoví Úřad výnosem uveřejněným ve Věstníku Úřadu pro normalizaci a měření.

(6) Za nový výrobek se pro účely této vyhlášky považuje výrobek, který svým novým řešením a zdokonalením užitečných vlastností uspokojuje efektivněji společenské potřeby nebo uspokojuje takové společenské potřeby, které dosud nebyly uspokojovány. Za nový výrobek se však nepovažuje výrobek daný do oběhu přede dnem nabytí účinnosti výnosu Úřadu, kterým je výrobek stanoven k hodnocení. K novému výrobku musí být vypracována nová technicko-výrobní dokumentace a nové vymezení podstatných kvalitativních a dodacích podmínek.²⁾

(7) Přihlašování výrobků k hodnocení se provádí na tiskopise, který přihlašovatel na jeho žádost zašle příslušné státní zkušebna. Přihlašovatel je povinen současně s přihláškou k hodnocení předložit dokumentaci obsahující zejména technické a ekonomické údaje, a to v rozsahu stanoveném státní zkušebnou.

(8) Vyplyne-li dodatečně z údajů uvedených přihlašovatelem, že nejsou dány důvody pro povinné hodnocení, vydá státní zkušebna po projednání s Úřadem rozhodnutí o tom, že výrobek hodnocení nepodléhá.

§ 2

Přihlašování výrobků ke schvalování

(1) Výrobky podléhající schvalování stanoví Úřad s uvedením příslušné státní zkušebny a hledisek (§ 20 odst. 2 zákona), z kterých bude výrobek schvalován.¹⁾

(2) Zúčastněnými orgány, s nimiž je nutno stanovení výrobků podléhajících schvalování projednat, se rozumějí orgány státní správy zmocněné k vydání obecně závazných právních předpisů vztahujících se k vlastnostem schvalovaných výrobků z hledisek stanovených zákonem.

(3) Výrobky podléhající schvalování přihlásí přihlašovatel na tiskopise, který přihlašovatel na jeho žádost zašle příslušné státní zkušebna. Přihlašovatel je povinen současně s přihláškou ke schvalování předložit dokumentaci v rozsahu stanoveném státní zkušebnou.

(4) U schválených výrobků, u nichž došlo k předání výroby jiné organizaci, je přejímající organizace povinna přihlásit výrobek ke schvalování nejpozději do 90 dnů od převzetí výroby. Do ukončení schvalovacího řízení může přejímající organizace pokračovat v dodávkách, pouze pokud v den převzetí výroby bylo v platnosti rozhodnutí o schválení výrobku vydané pro předávající organizaci.

(5) Vyplyne-li dodatečně z údajů uvedených přihlašovatelem, že nejsou splněna hlediska pro schvalování, vydá státní zkušebna po projednání s Úřadem rozhodnutí o tom, že výrobek schvalování nepodléhá.

§ 3

Vzorky výrobků

(1) Vzorkem se rozumí ekonomicky a technicky nezbytně potřebné množství výrobků stanovené státní zkušebnou, pokud toto množství nevyplývá z příslušné československé státní normy.

(2) Vybírá-li si sama státní zkušebna vzorek výrobku, činí tak za podmínek předepsaného vzorkování, statistické přejímky nebo jiným obvyklým způsobem. Odebrání vzorků výrobku u jiných organizací oznámí státní zkušebna přihlašovatelovi do 3 dnů po odebrání. Přihlašovatel je povinen nejpozději do 30 dnů po odebrání tyto výrobky nahradit nebo uhradit, pokud se s organizací nedohodne jinak.

(3) Je-li to hospodárnější a není-li tím ohrožena nestrannost a technická náročnost zkoušek, stanoví státní zkušebna, že technické zkoušky vzorku budou provedeny přímo u přihlašovatele s použitím jeho zkušebního zařízení. V tomto případě je přihlašovatel povinen oznámit státní zkušebně ve lhůtě jí určené, že vzorek a zkušební zařízení jsou připraveny ke zkouškám tak, jak stanovila státní zkušebna.

§ 4

Kontrola

(1) Státní zkušebna kontroluje zhodnocené a schválené výrobky v rozsahu stanoveném státním plánem standardizace.

(2) Způsob a rozsah kontroly konkrétních výrobků určí státní zkušebna.

(3) Přihlašovatel výrobku zhodnoceného v předvýrobní etapě je povinen oznámit státní zkušebně 15 dnů předem termín zahájení výroby nového výrobku.

§ 5

Rozhodování o výsledcích hodnocení, schvalování a kontroly

(1) Státní zkušebna je povinna rozhodnout o hodnocení výrobku nejpozději do 60 dnů a o schvalování výrobku neprodleně, nejpozději do 30 dnů ode dne ukončení technických zkoušek, jejichž výsledky jsou uvedeny v závěrečném protokole, který se zasílá přihlašovatelovi k vyjádření.

(2) Jestliže se ve lhůtě stanovené v odstavci 1 ukáže, že je třeba, aby si státní zkušebna opatřila další podklady pro rozhodnutí, prodlužuje se lhůta pro vydání rozhodnutí o dobu potřebnou k předložení a zpracování vyžádaných podkladů. Státní zkušebna je povinna toto prodloužení sdělit přihlašovatelovi s uvedením důvodů.

²⁾ § 3 vyhlášky Federálního cenového úřadu, Českého cenového úřadu a Slovenského cenového úřadu č. 137/1973 Sb., o cenách, ve znění vyhlášky č. 70/1978 Sb.

(3) Orgány státního zkušebnictví mohou pro svoje rozhodnutí o hodnocení nebo o schvalování výrobku použít též výsledky zkoušek a posudky, které provedly zahraniční zkušební organizace, pokud mezinárodní smlouvy, kterými je Československá socialistická republika vázána, nestanoví jinak.

(4) Rozhodnutí o hodnocení se zasílá přihlašovatelům a Úřadu. Zařazuje-li se výrobek do prvního nebo třetího stupně jakosti, zasílá se rozhodnutí též příslušnému cenovému orgánu. Zařazuje-li se výrobek do druhého stupně jakosti nebo se odmítne jeho zařazení do stupně jakosti, zasílá se rozhodnutí též finanční správě příslušné podle sídla přihlašovatele.

(5) Rozhodnutí vydaná v řízení o schvalování se zasílají přihlašovatelům a Úřadu.

(6) Rozhoduje-li státní zkušebna na základě výsledku kontroly podle ustanovení § 19 nebo 23 zákona, vydá rozhodnutí nejpozději do 30 dnů po ukončení kontrolních zkoušek, jejichž výsledky jsou uvedeny v protokole, který se zasílá přihlašovatelům k vyjádření. Rozhodnutí se zasílají přihlašovatelům a Úřadu. Rozhodnutí o přefazování výrobku do nižšího stupně jakosti se zasílají též příslušnému cenovému orgánu. Rozhodnutí o přefazování výrobku do třetího stupně jakosti a rozhodnutí o odnětí zařazení výrobku do stupně jakosti se zasílají též finanční správě příslušné podle sídla přihlašovatele.

(7) Výsledky hodnocení výrobků, schvalování výrobků a jejich změny jsou evidovány a uveřejňovány způsobem určeným Úřadem.

§ 8

Rízení o ukládání pokut

Zjistí-li se skutečnosti nasvědčující tomu, že má být uložena pokuta podle § 29 zákona, zahájí Úřad řízení tím, že provede přihlašovatele k podání výkazu dodávek výrobků a výpočtu výše pokuty. V řízení Úřad opatří i ostatní potřebné podklady pro rozhodnutí a vydá rozhodnutí. Obdobně postupuje Úřad i proti jiné organizaci, má-li být postížena podle ustanovení § 29 zákona. Pravomocné rozhodnutí o uložení pokuty se zasílá příslušné finanční správě.

§ 9

Průkazy orgánů státního zkušebnictví

Při výkonu státního zkušebnictví, zejména podle ustanovení § 12 zákona, se potřebují pracovníci orgánů státního zkušebnictví vykazovat vlastními průkazy.

§ 10

Označování rozhodnutých a schválených výrobků

§ 11

Státní kontrola výrobků

a) V rozhodnutí o provedení kontroly, zda výro-

bek zařazený do prvního nebo druhého stupně jakosti smí být označován značkou příslušného stupně jakosti;

b) v rozhodnutí o schválení výrobku, zda přihlašovatel má povinnost označovat schválený výrobek příslušnou schvalovací značkou.

(2) Značky jsou uvedeny v příloze. Podrobnosti provedení značek stanoví československá státní norma.

(3) Značky musí být čitelné a trvanlivé a musí být provedeny stejným způsobem jako ostatní předepsané údaje a umístěny v blízkosti označení výrobce. Výjimečně mohou být provedeny jiným způsobem, který musí být schválen příslušnou státní zkušebnou.

ČÁST III

Výše úhrady za výkon státního zkušebnictví

§ 9

Výše úhrady za hodnocení a schvalování výrobků

Výše úhrady za hodnocení a schvalování výrobků fakturované přihlašovatelům se určí podle ceníku. Není-li výše úhrady ceníkem stanovena, určí se na základě individuální kalkulace, při níž je možno použít i předem vypracovaného ceníku důležitých výkonů nebo předem vypracované sazby za zkušební hodinu.

§ 10

Výše úhrady za odvolací řízení

(1) Je-li odvolání, popřípadě rozklad zamítnut, zaplatí přihlašovatel Úřadu úhradu ve stejné výši, jaká mu byla fakturována za hodnocení nebo schvalování výrobku. Úřad může v odůvodněných případech tuto částku snížit.

(2) Je-li zamítnuto odvolání proti přefazování výrobku do nižšího stupně jakosti, popřípadě proti odnětí zařazení do stupně jakosti nebo odnětí schválení (§ 19 nebo 23 zákona), zaplatí přihlašovatel úhradu ve výši nákladů, které Úřadu v odvolacím řízení vznikly.

(3) Je-li odvolání, popřípadě rozkladu vyhověno, nepřislouží státní zkušebně ani Úřadu za odvolací řízení úhrada.

§ 11

Výše úhrady za kontrolu rozhodnutých a schválených výrobků

Výše úhrady za kontrolu rozhodnutých a schválených výrobků se určí stejným způsobem jako výše

úhrady podle ustanovení § 9 odst. 1. Úhrady se provádějí způsobem stanoveným zvláštními předpisy.³⁾

měření č. 32/1968 Sb., kterou se provádí zákon o státním zkušebnictví.

§ 12

Zrušuje se vyhláška Úřadu pro normalizaci a

§ 13

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. dubna

1983.

Předseda:

Ing. Hill CSc. v. r.

Příloha

Značky podle § 8 odst. 2

č. 1 Schvalovací značka obecná

č. 2 Schvalovací značka pro elektrotechnické výrobky, materiály a pomůcky*)

č. 3 Schvalovací značka odolnosti v určitém prostředí se ztíženými klimatickými nebo jinými podmínkami

č. 4 Značka jakosti prvního stupně, tj. výborné jakosti

č. 5 Značka jakosti druhého stupně, tj. dobré jakosti

*) Vyhláška federálního ministerstva financí č. 154/1975 Sb., o fakturování a placení dodávek neinvestiční povahy.

Směrnice federálního ministerstva financí, ministerstva financí ČSR a ministerstva financí SSR o financování některých výdajů rozpočtových a příspěvkových organizací (§ 23.) uveřejněné ve Finančním zpravodaji č. 10. 1972 a registrované v části 7/1973 Sb.

*) Právo užívat tuto značku může udělit pouze ta státní zkušebna, která je k tomu oprávněna Úřadem.

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNĚ ZÁVAZNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Federální ministerstvo hutnictví a těžkého strojírenství, federální ministerstvo všeobecného strojírenství a federální ministerstvo elektrotechnického průmyslu

vydala podle ustanovení § 43 odst. 2 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a ústředním výborem Odborového svazu pracovníků kovoprůmyslu **výnos federálního ministerstva hutnictví a těžkého strojírenství č. 5/1982, federálního ministerstva všeobecného strojírenství č. 3/1982 a federálního ministerstva elektrotechnického průmyslu č. 3/1982, kterým se vydává kvalifikační katalog technickohospodářských funkcí a pracovních činností a mění a doplňují některá ustanovení výnosu č. 2/1981.**

Výnosem se vydává katalog technickohospodářských funkcí a pracovních činností vztahující se na technickohospodářské pracovníky, pro něž platí výnos federálního ministerstva hutnictví a těžkého strojírenství, federálního ministerstva všeobecného strojírenství a federálního ministerstva elektrotechnického průmyslu č. 2/1981 o odměňování technickohospodářských pracovníků.

Dále se výnosem mění nebo doplňují některá ustanovení cit. výnosu č. 2/1981 týkající se platu při zastupování, osobního platu, zvýhodnění práce v nočních směnách, domácích pracovníků, zvláštních ustanovení pro pracovníky, u nichž se uplatňuje osobní ohodnocení a pracovníků pověřených funkcí hlavního kontrolora.

Výnos nabyt účinností dnem 1. srpna 1982 a zrušuje se jím opatření ministra všeobecného strojírenství ČSSR č. 29/1981, ministra hutnictví a těžkého strojírenství ČSSR č. 52/1981 a ministra elektrotechnického průmyslu ČSSR č. 44/1981, kterým se vydává prozatímní kvalifikační katalog technicko-hospodářských funkcí a pracovních činností (reg. v částce 5/1982 Sb.).

Výnos bude publikován bez přílohy ve Zpravodaji federálního ministerstva hutnictví a těžkého strojírenství č. 6—7/1982, Věstníku federálního ministerstva všeobecného strojírenství č. 6/1982 a Věstníku federálního ministerstva elektrotechnického průmyslu č. 3/1982 a lze do něj nahlédnout na federálních ministerstvech hutnictví a těžkého strojírenství, všeobecného strojírenství a elektrotechnického průmyslu, jakož i na generálních ředitelstvích VHJ a v organizacích řízených těmito ministerstvy.

Federální ministerstvo práce a sociálních věcí

vydalo dne 10. srpna 1982 pod čj. F 43-5324-4303-82 **výnos, kterým se vydává pro účely důchodového zabezpečení srovnávací seznam vybraných zaměstnání v hornictví.**

Srovnávací seznam vybraných zaměstnání v hornictví stanoví, která ze zaměstnání uvedených v resortních seznamech zaměstnání zařazených do I. nebo II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení vydaných podle předpisu platných před 1. lednem 1976, se považují za zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví: se stálým pracovníkem pod zemí v hlubinných dolech, která jsou uvedena v příloze k nařízení vlády ČSSR č. 74/1982 Sb., o některých úpravách v nemocenském pojištění a důchodovém zabezpečení pracujících v hornictví.

Podle výnosu se postupuje od 1. července 1982. Lze do něj nahlédnout na federálním ministerstvu práce a sociálních věcí, federálním ministerstvu paliv a energetiky, federálním ministerstvu hutnictví a těžkého strojírenství, ministerstvu stavebnictví České socialistické republiky, ministerstvu stavebnictví Slovenské socialistické republiky, Českém geologickém úřadu a na Slovenském geologickém úřadu.

Federální ministerstvo spojů

vydalo pod čj. 8837/82-V k provedení bodu IV A 35 usnesení vlády ČSSR ze dne 20. 5. 1982 č. 151 o státním plánu rozvoje národního hospodářství ČSSR na léta 1981—1985 a o směrnici pro vypracování prováděcího státního plánu na rok 1983 **prováděcí směrnice o výstavbě a financování výstavby některých telekomunikačních zařízení.**

Směrnice se vztahují na výstavbu telekomunikačních zařízení investiční povahy určených k začlenění do jednotné telekomunikační sítě, určují postup při zajišťování této výstavby a způsob převodu zařízení do správy příslušné organizace spojů. Součástí směrnic je seznam zařízení schválených pro využití v jednotné telekomunikační síti a seznam místně příslušných organizací spojů k povolání, projektování a provádění výstavby telekomunikačních zařízení.

Směrnice nabývají účinnosti dnem vyhlášení a jsou uveřejněny ve Věstníku federálního ministerstva spojů částka 38—39/1982 pod č. 158.

Federální ministerstvo spojů

vydalo **výnos** čj. 8344/82-PN ze dne 23. 9. 1982, **kterým se vyhláší změna § 12 Řádu rozhlasu po dráze**. Obsahem uveřejněné změny je hranice rozhodných příjmů pro přiznání úplného a částečného osvobození od placení poplatku za drátový rozhlas.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. prosince 1982 a bude uveřejněn v části 42 Věstníku federálního ministerstva spojů, do kterého lze nahlédnout na každé poště a organizaci spojů.

Ministerstvo školstva Slovenskej socialistickej republiky

vydalo podľa § 92 zákona č. 39/1980 Zb. o vysokých školách **úpravu z 15. septembra 1982 č. 12 857' 82-33 333 o vysielaní študentov na štúdium na zahraničných vysokých školách**.

Úpravou sa ustanovuje spôsob výberu a vysielania študentov na štúdium na zahraničných vysokých školách, podmienky spojené s týmto štúdiom a postavenie vysielaných študentov.

Úprava bude uverejnená v zošite 10 Zvestí Ministerstva školstva SSR a Ministerstva kultúry SSR ročník 1982 a možno do nej nazrieť na všetkých rektorátoch vysokých škôl a dekanátoch fakúlt.